

TRIBUNA

Desglobalització

XAVIER MAUREL
ECONOMISTA

EL DIA 27 D'OCTUBRE del 1986, la City londinenca va iniciar una nova manera de conduir les relacions financeres internacionals, establint la lliure circulació dels diners, que tindria importants conseqüències sobre totes les activitats econòmiques de tots els països del món.

El nouvat va rebre el nom de Big-Bang, en similitud a l'inici del nostre Univers, iniciant, com en el seu cas, una expansió indefinida i pretesament imparable que havia de facilitar el lliure tràfic de mercaderies i serveis entre tots els països així com l'increment de la producció industrial arreu del món.

Aquesta proposta de *barra lliure* per al món de les finances va ser rebuda amb entusiasme pels interessats, ja que les activitats borsàries, d'inversió, creditícies i especulatives podien expandir-se fàcilment.

Paral·lelament, i com a conseqüència de la nova mobilitat financera, la llibertat de tràfic de les produccions en els mercats agrícoles, industrials i de serveis, van veure's alterats de manera intensa i, sovint, caòti-

ca, els hàbits comercials preexistents, i va passar a la desregulació sistemàtica d'aquests mercats, comptant amb el suport permanent de la nova Organització Mundial del Comerç, nascuda, oportunament, l'any 1995.

El resultat de tot plegat, com era d'esperar, va conduir a una ràpida i gegantina concentració del poder econòmic, en totes les seves manifestacions. En efecte, els grans bancs i institucions financeres no han parat de créixer, engolint els petits, arreu del món, com és el cas a Espanya. Els preus agrícoles, en mans d'especuladors internacionals, estan ensorrant els mercats locals, com és el cas a Espanya. Les indústries han hagut de recórrer a deslocalització, a la recerca de costos labo-

ral i socials més baixos, com és el cas d'Espanya. I els serveis com el turisme pateixen igualment dels abusos multinacionals, com òbviament patim a casa nostra.

Tanmateix, la globalització financera i, al seu recer, les altres globalitzacions han fracassat. Es tracta d'una obvietat, atès que tothom té prou clar el desastre generat pel descontrol, la cobdícia i la *hibrys* desmesurada dels financers. Significativament, abans d'esclatar la crisi financera, l'any 2005, el Banc Mundial ja va advertir que "els riscos de la globalització financera van ser subestimats i els guanys sobreestimats".

Per als països europeus, els efectes de la globalització s'han traduït en els cruels plans d'ajustos, altrament coneguts com retallades del benestar social, encara interminables en el nostre país. Això no priva, però, que no es faci res al respecte.

En conseqüència, els països que es troben en condicions de plantar cara, és a dir, els anomenats països emergents (Xina, Índia, Brasil, Rússia i Sud-àfrica), decebuts per les polítiques globals impulsades per les institucions internacionals com el Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial o el Banc

Central Europeu, han decidit crear un banc d'abast regional, alternatiu als d'àmbit mundial i que, alhora, disposi d'un fons de reserva per donar suport, en cas necessari, als països mem-

bre. L'Argentina i altres països sud-americans hi volen participar.

Em sembla que això pot ser el principi de la fi de la globalització.

Els països anomenats emergents, decebuts per les polítiques globals impulsades per les institucions com l'FMI, han decidit crear un banc d'abast regional.